

“Εντροπος ο Χαράλαμπος κλείστηκε στον πύργο του μαζί με δύο ξαδέφερους του και μερικούς Τουρκοκούς γιά ν’ άμυνθῆ. “Αλλά ο άτρώχτος Σουδενιώτης γίγαντας άμφισπώντας κάθε κίνδυνο, κύκλωσε τόν πύργο με τά παλληκάρια του. Οι πολιορκούμενοι άντίταξαν άπελευθερωμένη άμυνα. “Αλλά σέ μιá στιγμή ο Θανάσης Πετιμεζάς, όρμητικά φοβήρας και άκράτητος, γρόμοις την πόρτα τού πύργου. Σάν λύκοι χόρρασαν τότε άρχηγος και όπλαφθοί μέσα στον πύργο και άφου έσφραξαν και κατακρούσαν τούς πολιορκούμενους, έβρασαν κατόπι φροιά και τόν έκαψαν!

Φρενασιόμενος, ξαναρμένος όπως ήταν από τό αίμα, ο Πετιμεζάς, πληγομένος κατάκαρδα από τή λύπη γιά τό χαμό τών συγγενών του, έστρεψε στον Κάνταλο (χαριουδάκι τών Καλαβρύτων) όπου έκαμε τά ίδια στό εκεί Τουρκικό Ταυρίκι. Βρισκοντας όμως ότι δέν ελγε εκδικηθή ακόμα όσο έσπερε τό θάνατο τών συγγενών του, άρχισε να σφάζη άδικαιρίτως Τουρκοκούς και ρωμιούς, έχθρους του. Κατατρομαγμένοι οι Τουρκοί τών Καλαβρύτων ζήτησαν από τόν τότε πασά της Τριπόλεως Μουσταφά, ν’ ανακηρύξη τό Θανάση Πετιμεζά άρματολό τών Καλαβρύτων γιά νά τόν έξενειώση. “Ο Μουσταφάς όμως έστειλε έναντίον του και πάλι τούς Λαλιώτες Τουρκοκούς. “Ο Πετιμεζάς άπληροθυμός από τίς τόσες συμφορές και βλεπόντας ότι στό τέλος θά συντρίβονταν όριστικά, πέρασε στη Ρούμελη και ζήτησε άσυλο στην “Αμφισσα, στό βλάχι του “Αλέξιο Καλόγερο, άπ’ όπου γύρισε κατά τό 1800, και τότε ο νέος πασάς της Τριπόλεως “Αχμέτ τόν διώρισε άρματολό Καλαβρύτων και Βοστίτσας.

Τό άρματολό τών Καλαβρύτων και Βοστίτσας ο Πετιμεζάς τό κράτησε τέσσερα χρόνια, δηλ. ως τό 1804, όταν πιά Τουρκοί και ρωμιόι έχθροι του τού έπετέθησαν και τόν έξόντωσαν. Γιά τήν έξόντωσι του τρομερού άρματολό από καιρό φρόντιζε ο βόιβοντας Πατριών, επειδή ελγε πληροφορηθή ότι ο Πετιμεζάς συνεννοείτο με τόν εκεί πρόενο της Ρωσσίας νά περάση στη Ζάκυνθο, τήν οποία κατό τήν έποχή εκείνη, όπως και όλα τά επάνθησα, κατείχαν οι Ρώσοι, και ν’ αναλάβη τήν άρχηγία τού σώματος της άσφαλείας.

“Η περίστασις προς έξόντωσιον του παρουσιάστηκε στις 11 “Ιουλίου τού 1804. Τήν ήμερα εκείνη ο Πετιμεζάς ελγε στείλει όλους τούς όπλαφθοί του στό βουνό γιά νά εισαράξουν από τούς βοσκούς τό φόρο πού έδικαιούτο άς άρματολόις, και ελγε μείνει μονάχος τόν στον πύργο του, στό Σουδένια. “Η εκπαίγεια γιά τούς έχθρους του ήταν μοναδική. “Ένας άπ’ αυτούς, συγγενικός του, έδωθηκε κρυφά τούς Τουρκοκούς στό Καλάβριτα καθώς και όλοι τούς ρωμιούς άρχοντας, πού μισούσαν τόν Πετιμεζά. Μετά τρεις-τέσσερες ώρες ο πύργος έπολιορκείτο από εκατό Τουρκοκούς και ρωμιούς. “Ο άτρώχτος γίγαντας πρόβαλε ήρωική άντίστασι. Χωρίς δέ άμφισβολία θά κατόρθωνε νά συγκρατήσει τούς έχθρους του και νά έξοντώση και πολλούς ως πού νά γυρίσουν οι όπλαφθοί του, άν δέν τόν δολοφονούσε, τήν ώρα πού σκόπευε κατά τών πολιορκητών του από τήν πολέμοιστρα, ένας Λαλιώτης Τουρκοκος, όπαδός του, τόν όποιο ελχαν όδοροδοκίσει οι έχθροι τού ήρωικού άρματολόι...
 Ο ΦΙΛΙΣΤΡΟ

ΑΓΙΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
 ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΚΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Τέ σπαθί τού Τραιανού, Δικαιοσύνη και τυραννία. “Ο βασιλεύς και τό ικρίωμα. “Ο Ιστορικός Τριβουλέτος και ή άπειλή τού ευγενούς. Βασιλεύς... δικαστής! Τά παράπονα τού έγκαταλειμμένου άλόγου, κτλ. κτλ.

“Όταν ο Τραιανός έγινε αυτοκράτορ, έκάλεσε τόν άρχηγό τών πρωτοκρατών του, και παραδίδόντας του ένα σπαθί, όπως ήταν τό έθιμο, τού ελε :

— Σου παραδίδω τό σπαθί αυτό γιά νά τό χρησιμοποιήσης είτε ύπερασπίζοντάς με άν εμαι δίκαιοι βασιλεύς, είτε τιμωρόντας με άν γίνω τύραννος! ...

“Ο βασιλεύς της Γαλλίας Κάρολος ο 5ος συνείθε ν’ άποκαλύπεται όταν έτύχανε νά περάση μπροστά από κανένα ικρίωμα, ές ένδειξιν σεβασμού προς τήν ιδέαν της Δικαιοσύνης.

“Ο περίφημος γελοιοποιός τού βασιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκου τού Α’ Τριβουλέτος, έπέφραξε κάποτε έναν άυλοκο, ο όποιος τόν άπειλώς ότι θά τόν «εσάζε στό ξύλο».

“Ο Τριβουλέτος, φοβήεις, έπήγε και παρεπονέθηκε στον βασιλέα.

— Μή φοβάσαι, τού άπάντησεν ο Φραγκίσκος. “Αν τολμήση κανείς και σέ σκοτώση, τήν ήλλη ώρα θά κρεμαστή! ...

— Εύχαριστώ, Μεγαλειότατε, άπάντησεν ο Τριβουλέτος. Δέν θά ήταν όμως δυνατόν νά κρεμαστή ο δολοφόνος μου... μιá ώρα πριν με σκοτώση! ...

Κάποιος άριστοκράτης παρουσιάσθηκε στον “Ερρίκο 4ο και τόν παρεκάλεσε ν’ άπονεμήη χάρη στον άνεμό του, ο όποιος ελγε καταδικασθή γιά ένα φόνο.

— Αιτιούμαι πολύ πού δέν μπορώ νά σου κάνω τό χατήρι πού μου ζητάς, άπάντησεν ο “Ερρίκος. “Όπως έσύ, εκτελών τό καθήκον σου; θείος, ήρθες και με παρεκάλεσες νά χαρίσω τή ζωή τού άνεμου σου, έτσι κ’ έγώ, εκτελών τό καθήκον μου ως βασιλεύς εμαι άναγκασμένος νά άρνηθώ! ...

“Ο βασιλεύς της Νεαπόλεως Κάρολος, συνείθε κάθε πρωί νά εκδικάζη τόν τόν τις υποθέσεις τών ήπεικώων του και ν’ άπονεμήη δικαιοσύνην περιστοιχιζόμενος από τούς ύπουργούς του και τούς συμβούλους του. Φοβούμενος, μάλιστα, μήπως τυχόν οι φύλακες έμποδίζαν κανένα φτωχό ήπείκο τού νά μιπή, ελγε τοποθετήσει στην έξώπορτα τών “Ανακτόρων ένα κουδούνι πού έπικοινωνούσε με τήν αίθουσα όπου έδίκαιζε.

“Ένα πρωί, κάποιό άλογο, έγκαταλειμμένο από τόν κύριό του, περνώντας έξω από τό παλάτι, έτριφθηκε πάνω στον τοίχο και κατά τύχη, άγγιξε τό κουδούνι.

“Ο βασιλεύς, άκούγοντας τό κουδούνισμα, διέταξε νάνοίξουν τήν πόρτα και νά ώδηγήσουν αυτόν πού ελγε χτυπίσει.

— Δέν χτύπησε κανένας, Μεγαλειότατε..., ειπεν ο φύλαξ, όταν έπέστρωσε.

— Καλή, πούς χτύπησε τό κουδούνι ;

— Τό άλογο τού άρχοντος Καπέκου ;

“Ακούγοντας τήν άπροδοκίη αυτή άπάντηση οι ύπουργοί έσκασαν στό γέλιο.

— Μή γελάτε, τούς ειπε τότε αύστηρά ο βασιλεύς. “Η πραγματική δικαιοσύνη όφείλει νά έπεκτείνεται και σά ζωά. Καλέστε τόν άρχοντα Καπέκο.

Σέ λίγο ο Καπέκος παρουσιάσθηκε ένόπιον τού Καρόλου.

— Γιατί έχεις άρρίσει τάλογο σου νά περιφέρεται έτσι, έγκαταλειμμένο ; τόν έρώτησεν ο βασιλεύς.

— “Α, Μεγαλειότατε! άπάντησεν ο Καπέκος. Τό άλογο αυτό, σά νεύεται τόν, ήταν θαυμάσιο ζωο. Είκοσι φορές τό πηρα μαζί μου στον πόλεμο. Τώρα όμως έγέρασε... “Κι’ άφου δέν μου εινε πια χρησιμo σέ τίποτα, δέν υπάρχε κανένας λόγος νά ζοδεύω γιά νά τό τρέφο.

— Κι’ ένούτοις, ο πατέρας μου, άπάντησεν ο βασιλεύς, δέν σ’ έγκατέλειψε όταν έγέρασε!

— Πράγματι...

— “Εού λοιπόν γιατί έγκαταλείπεις τό άγαθο αυτό ζωο, πού σέ ύπηρετήσε πιστά έπι τόσα χρόνια. “Εμπρός! Πήγαινε άμέσως νά ζανατάξω και νά τοποθετήσης στην καλύτερη θέση τού σταύλου σου! “Αλλοιότητα νό ζήτησ ότι θά λησμονήσω κ’ έγώ τίς ύπηρεσίες πού προσέφερες στον βασιλέα—πατέρα μου και θά σέ έγκαταλείψω, όπως και σ’ έγκατέλειψες τόν πιστό σου σύντροφο! ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΧΑΪΔΝ ΚΑΙ ΜΟΖΑΡΤ

“Ο Μόζαρτ, παρ’ όλες τίς θλίψεις πού τόν επείχαναν στη ζωή του, δέν περιφρονούσε καθόλου τ’ άστεία. Μιά μέρα, όταν ήταν νέος άκόμη, αλλά ένδοξος πια, βρισκόταν με τό μεγάλο επίσης μουσικό Χαΐδν. Σέ μιá στιγμή ο Μόζαρτ τού ειπε :

— Μαΐτρο, στοιχηματίζω ότι δέν θά μπορέσετε νά παίξετε στό πιάνο ένα κομμάτι πού συνέθεσα γιές.

“Ο Χαΐδν δέχτηκε τό στοιχημα χαιρομελόντας. “Αμέσως, ο Μόζαρτ έβγαλε άπ’ τό γραφείο του τό κομμάτι και τό έδωσε στό Χαΐδν.

“Εκείνος τό πήρε, τό έβγαλε στό πιάνο, κάθισε κ’ ο ίδιος μπρος σ’ αυτό και άρχισε νά παίξη με μεγάλη ευκολία. Τό κομμάτι τού φανόταν σαν παιχνιδί. Μά έξαφνα στάθηκε ξαφνιασμένος.

— “Ετι εινε τούτο ; φώναξε. Παίζω και με τά δύο μου χέρια. Με τό ένα πατά τό πλήκτρα δεξιά και με τό άλλο άριστερά... Μά ύπόψυξέ μιá νότα πού πρέπει νά τήν παίξω συγχρόνος στη μέση τού πιάνου... Αυτό δέ γίνεται! ... Εινε αδύνατο! ... Δέν παίζεται! ... Εινε λάθος! ...

“Ο Μόζαρτ χαιρομελούσε με τό πρόθεμα τού σεβαστού αναδέλφου του, ο όποιος ελγε σκηκωθή έν τ’ω μεταξύ από τό πιάνο. Κάθισε κατόπι ο ίδιος στό πιάνο κ’ άρχισε νά παίξη τό ίδιο κομμάτι. “Όταν έφτασε στό σημείο πού δέν μπέρδεσε ο Χαΐδν νά τό παίξη χαμηλώς λίγο τό κεφάλι του κ’ ένώ με τά δύο του χέρια χτυπούσε τά πλήκτρα δεξιά κ’ άριστερά, χτύπησε με τή μύτη του τό πλήκτρο της μέσης, παίζοντας έτσι τή νότα πού έκανε τό Χαΐδν νά σταματήσει. “Επειτα έξυκολούθησε κανονικά τ’ωπαιξιμοδότητέλος.

“Ο Χαΐδν άμολόγησε τόν ένού του κνημόνο και τραβώντας φιλικά τό νεκρό Μόζαρτ από τό αυτί, τού ειπε :

— Τό βλέπω από τώρα, νεαρέ και άγαπητέ μου φίλε, πώς θά μάστραβήεις όλους μιá μέρα από τή... μύτη! ...

